

og dog meget vel synes, at der kunde være Tale om Modifikationer i Forslagene; om disse Modifikationer kunne vi jo komme til at forhandle. Jeg kan altsaa meget godt sige, at det Spørgsmaal kan komme til at ligge for, og det vil ikke volde saa store praktiske Vanskeligheder, som ærede Medlemmer, der have talt om Sagen, synes at gaa ud fra. Naar det ærede Medlem og ogsaa det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel) har ønsket en mere organisk Forbindelse med Sygeforsikringer, og nu ogsaa har villet, at Ulykkesforsikringen kun skulde gjælde for sygeforsikrede, saa kan jeg ikke være enig i det Standpunkt, hvad Lovforslaget viser, ogsaa af den Grund, som jeg strax i Begyndelsen fremhævede, at her er en saa alvorlig Ulykke at bøde paa, at man nok kan tage noget Hensyn til, at Vedkommende har været i Sygeforsikringen med Hensyn til den Tid, hvor Hjælpen indtræder, men det ikke kan gjøres til Hovedgrundlag lige overfor det Spørgsmaal, om han overhovedet kommer med eller ikke. Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel) mente, at vi her ikke kjendte til saa store Ulykker, der for Exempel nævnes fra Thykland. Jeg veed ikke, hvad jeg skal sige; vi have en temmelig betydelig Skibsart, og der kan virkelig indtræffe Ulykker af et saadant Omfang, at de, om jeg saa maa sige, røre enhver Mand i hele Landet; det er ikke saa længe siden, vi have haft et saadant Tilfælde. Uagtet Oplysningerne om Søfarten ere de mest mangelfulde, mere mangelfulde end for andre Erhverv, hvor jeg paastømmer at have en Del Tal, som dog ikke strækker sig over mange Aar, har jeg dog ment, at naar man vilde etablere Principet, kunde man ikke udelukke Søfarten. Hvad er det nu, der vil ske? Vi have nylig haft en Søulykke, og vil man betragte Sagen praktisk, ser man, at det Selvfab, der eier vedkommende Skib, har givet Pensioner til de Esterladte. Hvis denne Lov havde været gennemført, havde de været nødt til at give det, i Stedet for, at de nu frivillig have gjort det, men Andre i lignende Tilfælde ville ikke være nødt til at gjøre det, og det kunde meget godt træffe Folk, der ikke være i Stand til at gjøre det. Jeg anser det derfor for ganske heldigt og rigtigt og ogsaa forsvareligt at sige, at lige Ulykker betragtes som solidariske for alle Næringer af samme Bestaaffenhed. Har man i alt Fald etableret Principet, forekommer det mig ikke, at det gaar an at udelukke en enkelt Klasse, og den Klasse, hvori Faren er størst. Lige overfor Fiskerspørgsmaalet kan det stille sig tvivlsomt. Jeg tror, at det vil kun komme til Anvendelse i ringe Omfang, men der er en Bei at gaa,

hvis man vil have Fiskerne med, nemlig at lade dem gaa ind i Anstalten, saaledes at de betale Præmie efter deres Arbeidsfortjeneste eller en fixeret Sum. Jeg har ikke villet sætte det ind i Forslaget, jeg antyder det dog, fordi det har været levende nok hos mig, men jeg har hellere villet, at Forslaget skulde bevare en vis Harmoni paa Hovedbestemmelserne. Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel) mente, at det ikke var hensigtsmæssigt at bestemme Landbruget gennem Hartornet, og vilde i det Hele taget have Byrden flyttet over paa Kommunerne, om paa Landkommunerne alene eller paa alle Kommuner, veed jeg ikke, det kan vi komme til senere. Naar man har valgt Hartornet, er det, fordi man ikke vel har kunnet finde paa noget Andet, og naar man har valgt at tage alt Hartornet, som det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) opholdt sig over, er det ganske simpelt af det praktiske Hensyn, at man ikke kan udskille det Hartorn, som er under en Tønde Land, fordi man kjender det ikke. Man kan ikke faae fat paa det igennem den almindelige Amtsstueopkrævning. Det vil det ærede Medlem være bekendt med eller hurtigt kunne forstaa, at der kan være Skattebøger paa mange Matrifikelnimre. Det er ikke givet, at en Mand, der eier een Tønde Hartorn, har een Skattebog, han kan have fem. Det Offentlige kjender ikke paa den Maade Parcellerne, at det kan drage en saadan Linie og sige, at der og der hører Skatten op, uden at udfatte sig for meget store Bildfarelser.

Det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) var jo, saavidt jeg forstod, enig med mig i Hovedbetragtningen i Lovforslaget. Jeg behøver altsaa ikke at komme nærmere ind derpaa, og det ærede Medlem var ogsaa enig i, at Vigningsystemet var det hensigtsmæssigste. Det har naturligvis frembudt stor Tvivl, om man skulde vælge det ene System eller det andet, og der kan anføres en Række Grunde for dem begge. Jeg skal sige, hvad der for mig har stillet sig som det mest Afgjørende med Hensyn til at vælge Vigningsystemet. Det er for det Første det, at jeg ikke skjøner, at man skal bruge Kapitalen, naar man kan nøies med Renten. Jeg skjøner ikke, at der er Grund til at unddrage Industri- og Haandværksnæringerne store Kapitaler, naar vi kan nøies med at tage Renten, det vil sige aarlige Bidrag i Stedet. Dernæst kommer, at det er en fuldkommen sikker Basis, man har at ligne paa, naar man har samtlige Næringer i Landet, som det her er foreslaaet. Man behøver altsaa ikke at sikkre sig, som man ved private Livsforsikringer og deslige sikker sig Kapi-